

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/52/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6217205315
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6217205315.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Márie Podhorovej v právnej veci žalobkýň: 1/ Q. F., narodená XX. XX. XXXX, bytom XXX XX K. K. XX, 2/ P. A., narodená XX. XX. XXXX, bytom XXX XX M. XXX, obe zastúpené splnomocnenou advokátkou Mgr. Andreou Legényovou, so sídlom Advokátska kancelária 990 01 Veľký Krtíš, Komenského 3, proti žalovanej: P. W., narodená XX. XX. XXXX, bytom B. XX, zastúpená splnomocneným advokátom JUDr. Pavlom Vrškom, so sídlom Advokátska kancelária 990 01 Veľký Krtíš, ul. M. R. Štefánika 2, o náhradu škody vo výške 5.400,- eur, o odvolaní žalobkyne 1/ proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11C/24/2017-170 zo dňa 26.10.2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11C/24/2017-170 zo dňa _____ p o t v r d z u j e.

II. Žalobkyňa 1/ j e p o v i n n á zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú (výrok I.) a rozhodol o trovách prvoinštančného konania a vyslovil, že žalovaná má voči žalobkyniam 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.). V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že žalobkyne 1/ a 2/ sa domáhali voči žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ náhradu škody vo výške 2.700,- eur a žalobkyni 2/ náhradu škody vo výške 2.700,- eur. Žalobu odôvodnili skutočnosťou, že všetky sú zákonnými dedičkami vo veci vedenej pod sp. zn. 4D 40/2017 na Notárskom úrade JUDr. Alžbety Kondrlíkovej vo Veľkom Krtíši. Žalobkyne 1/ a 2/ dedením nadobudli do podielového spoluvlastníctva nehnuteľnosti vedenej na LV č. XX, pre k.ú. F. a to rodinný dom súp. č. XX s príslušnými pozemkami, každá v podiele 1/2. Žalovaná nesúhlasila s vyporiadaním dedičstva rozdelením a požadovala výplatu dedičského podielu, preto v dedičskom konaní uzatvorili dedičskú dohodu, v zmysle ktorej sa žalobkyne 1/ a 2/ zaviazali vyplatiť žalovanej, ako ustupujúcej dedičke na jej zákonnom dedičskom podiele každá sumu 5.509,96 eur do 10. 07. 2017. V žalobe žalobkyne tvrdili, že v predmetnom rodinnom dome do svojej smrti býval nebohý otec účastníčok, ktorý zomrel dňa XX. XX. XXXX, pričom kľúče od domu si vzala žalovaná, ktorá mala zabezpečovať zimnú údržbu rodinného domu. Kľúče odovzdala žalobkyniam 1/ a 2/ až po skončení dedičského konania dňa 24. 05. 2017, pričom dovtedy im žalovaná odopierala vstup do rodinného domu a odmietala vydať kľúče od tejto nehnuteľnosti. Žalobkyne 1/ a 2/ zistili, že dom bol poškodený, pretože počas silnej zimy nebol vykurovaný. Z dôvodu poškodenia ústredného kúrenia je nutná kompletná rekonštrukcia rozvodov kúrenia, výmena kotla, vykurovacích telies pri predpokladaných nákladoch vo výške 5.400,- eur, ktorú čiastku si žalobkyne uplatnili voči žalovanej titulom náhrady škody. Žalovaná svoju zodpovednosť za škodu odmietala. Poprela, že by svojím konaním, respektíve nekonaním, spôsobila škodu. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 415, § 417 ods. 1 a § 420 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka a dospel k

záveru, že žaloba nebola dôvodná, pretože na strane žalovanej neboli preukázané zákonné podmienky vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, nakoľko predpokladom vyodenia tejto zodpovednosti je existencia protiprávneho úkonu (právnny delikt), vznik škody, príčinná súvislosť medzi právnym deliktom a škodou a zavinenie. Existencia protiprávneho úkonu (deliktu) sa spája s porušením právnej povinnosti, vyplývajúcej zo zákona alebo z porušenia zmluvného vzťahu, resp. z nedodržania štandardu správania, t. j. porušenia generálnej prevenčnej povinnosti podľa § 415 OZ. Súd konštatoval, že žalobkyne 1/ a 2/ v žalobe tvrdili, že došlo k porušeniu právnej povinnosti žalovanej tým, že žalovaná nevykonávala správu a údržbu rodinného domu a rodinný dom v zimnom období nevykurovala v čase, keď disponovala kľúčmi. Žalobkyne 1/ a 2/ z hľadiska § 420 OZ boli povinné preukázať, že došlo k porušeniu konkrétnej právnej povinnosti žalovanej. Dokazovaním nebolo zistené a nenastalo žiadne konanie (opomenutie povinnosti) žalovanej tvrdené žalobou, ktoré by odporovalo objektívnemu právu. Súd preto v odôvodnení rozsudku konštatoval, že absentuje prvok protiprávnosti konania, ktorý je esenciálnou podmienkou vzniku všeobecnej právnej zodpovednosti za škodu podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. Opomenutie splniť právnú povinnosť mohlo prívodiť právnú zodpovednosť za škodu vtedy, ak by si žalovaná nespĺnila povinnosť, na ktorú bola povinná podľa zákona alebo podľa právneho predpisu, alebo ak by jej uvedená povinnosť vyplynula z dohody s jej otcom, alebo ak by išlo o porušenie určitého štandardu správania, t. j. všeobecnej prevenčnej povinnosti konaním, alebo opomenutím konať. Súd na základe zistených skutočností a vykonaného dokazovania vyvodil záver, že až do svojej smrti bol otec účastníčok právne spôsobilým subjektom a z jeho postavenia mu prináležali všetky vlastnícke oprávnenia, v ktorých nebol obmedzený, preto otec účastníčok konania bol až do XX. XX. XXXX subjektom vzťahu zodpovednosti za škodu a bol nositeľom prevenčnej povinnosti a zakročovacej povinnosti proti hrozacej škode na majetku. Tvrdeným opomenutím povinnosti (vykurovať rodinný dom) do XX. XX. XXXX nemohlo nastať protiprávne konanie žalovanej, pretože podľa záveru súdu prvej inštancie žalovaná nebola subjektom zodpovednosti za škodu, ani prevenčnej povinnosti. Žalovaná nebola vlastníkom rodinného domu a nemala k nehnuteľnostiam, ktoré boli vo vlastníctve jej nebohého otca, žiadnu zákonnú povinnosť. Zároveň nebola viazaná zmluvou alebo dohodou uzatvorenou s neb. K. A., pretože nebola svojím otcom poverená, aby jeho nehnuteľný majetok (rodinný dom) spravovala, zabezpečovala alebo vykurovala v čase, keď bol v nemocnici, teda od 10. 12. 2016 do XX. XX. XXXX. Pokiaľ dňa 10. 12. 2016 na strane neb. K. A. nastala prekážka, ktorá mu z dôvodu zlého zdravotného stavu a hospitalizácie bránila, aby osobne vykuroval svoj rodinný dom, mal si počínať tak, aby nedošlo ku škodám na jeho majetku. Súd uviedol, že možným riešením bolo, aby správou rodinného domu poveril inú osobu. Žalobkyne 1/ a 2/ v súdnom konaní však nepreukázali existenciu akejkoľvek ústnej alebo písomnej dohody, alebo poverenia medzi neb. K. A. a žalovanou, z ktorej by žalovanej vyplýval konkrétny rozsah povinností spravovať a zabezpečovať nevyhnutnú údržbu rodinného domu svojho otca. Za daného stavu potom súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že nenastalo protiprávne konanie z dôvodu opomenutia povinnosti žalovanej vykurovať predmetný rodinný dom. Súd ďalej konštatoval, že pokiaľ titulom dedenia vstúpili do jeho práv a povinností od XX. XX. XXXX vo vzťahu k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XX pre okres M. K., obec a katastrálne územie F., dňom XX. XX. XXXX sa stali adresátkami prevenčnej a zakročovacej povinnosti voči hrozacej alebo existujúcej škode na zdedených nehnuteľnostiach vrátane rodinného domu tak žalobkyne 1/ a 2/, ako aj žalovaná. Pokiaľ dom vykurovala aj počas hospitalizácie otca žalovaná, v danom čase za škodu nezodpovedala, pretože nebola vlastníkom nehnuteľnosti a ani subjektom zodpovednosti v zmysle § 420 OZ a nebola nositeľkou prevenčnej povinnosti, ktorá do XX. XX. XXXX . zaťažovala neb. K. A.. Postoj žalovanej v uvedenom čase podľa názoru súdu odzrkadľuje rozumnú mieru opatrnosti, ktorú vynaložila aby predišla vzniku škody. Uvedené sa ukázalo ako oprávnené dňa 16. 01. 2017, kedy žalovaná zistila a následne dňa 17. 01. 2017 uskutočnila primerané opatrenia proti vzniku škody a na zmiernenie rozsahu poškodenia z dôvodu pretekania radiátorov v rodinnom dome, ktoré zistila. Súd nezistil žiadny dôvod pochybovať o opodstatnenosti prijatých opatrení a zásahov do ústredného kúrenia na zamedzenie škody a zníženie rozsahu škody a prijaté opatrenia a zabezpečenie vykurovacieho systému rodinného domu žalovanú legitímne oprávňovali k úsudku, že nehrozila žiadna škoda a nebolo nutné, aby v rovnakej šírke a intenzite vykonávala ďalej prevenčnú povinnosť. Súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobkyne 1/ a 2/ vedeli o zhoršenom zdravotnom stave svojho otca od 10. 12. 2016 a mali poznatok o jeho hospitalizácii a vzhľadom na prezentovanú nedôveru k žalovanej zodpovedalo rozumnej miere opatrnosti na ich strane, aby si overili stav rodinného domu. Žalobkyne 1/ a 2/ v tomto zmysle však nepodnikli dostatočné a ani primerané opatrenia aby predišli vzniku škody v čase od 10. 12. 2016 do XX. XX. XXXX., do skončenia dedičského konania. Samotné ponechanie kľúčov žalovanej nepreukazuje dohodu medzi žalovanou a jej otcom, ktorej obsahom by bola správa, údržba alebo vykurovanie rodinného domu. Z vypočutí strán vyplynulo, že žalovaná so svojím otcom udržiavala pravidelný

kontakt, pretože ho denne navštevovala. Naopak žalobkyne 1/ a 2/ sa s otcom dlhodobo nestretávali a nekomunikovali. Bolo tak pochopiteľné, že neb. K. A. práve žalovanej umožnil prístup do svojho rodinného domu. Do skončenia dedičského konania (s výnimkou ohliadky dňa 27.01.2017) už žalobkyne nezisťovali stav domu a nevyužili žiadne opatrenia, aby si ako dedičky zabezpečili oprávnený vstup do rodinného domu. Podľa názoru súdu prvej inštancie daný postoj žalobkýň 1/ a 2/ svedčí o tom, že samé rezignovali na plnenie svojej prevenčnej povinnosti. Na základe zistených skutočností potom žalovanej nemožno vytknúť žiadne protiprávne konanie spôsobené porušením jej povinnosti a nebola tým splnená zákonná podmienka úspešnosti žaloby, pretože žalobkyne 1/ a 2/ nepreukázali protiprávnosť konania žalovanej, ako predpoklad všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa ustanovenia § 420 OZ. Súd potom konštatoval, že vzhľadom k tomu, že chýba protiprávnosť v konaní žalovanej, nebolo nutné ďalej analyzovať ostatné predpoklady všeobecnej zodpovednosti za škodu. Súd nad rámec uvedeného záveru však konštatoval, že neboli splnené ani ďalšie predpoklady zodpovednosti za škodu, pričom poukázal na evidentnú duplicitu náhrady škody v rozsahu 2.700,- eur vzhľadom na právoplatné uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 35Ek/145/2017 zo dňa 24. 08. 2018, ktorým súd vo veci exekúcie uznal ako oprávnený zápočet pohľadávky žalobkyne 1/ voči žalovanej z totožného nároku škody vo výške 2.700,- eur. Súd ďalej spochybnil aj výšku uplatnenej škody, pokiaľ žalobkyne žalobou navrhli reparovať škodu vo výške 5.400,- eur, čo je zjavne mimo rozsah, ktorý zodpovedá majetkovej ujme, ktorá nastala v ich majetkovej sfére. Súd preto z vyššie uvedených dôvodov žalobu žalobkýň 1/ a 2/ v plnom rozsahu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko neboli preukázané zákonné predpoklady všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a vzhľadom na plný procesný úspech súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobkyň 1/ a žalobkyň 2/ a to v plnom rozsahu a súčasne vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti rozsudku okresného súdu podala prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne v zákonom stanovenej lehote odvolanie iba žalobkyňa 1/. Žalobkyňa popierala argumentáciu uvedenú v rozsudku, ako aj tvrdenia žalovanej, že nespôsobila škodu na rodinnom dome, ktorý je predmetom daného sporu. Už zo žaloby vyplýva, že od 10. 12. 2016 mala kľúče od rodinného domu výlučne žalovaná. Žalobkyňa trvá na tom, že škoda vznikla v období, keď sa mala o rodinný dom starať žalovaná, nakoľko jedine ona disponovala kľúčmi v rozhodnom období, teda v čase, keď sa otec účastníčok nachádzal v nemocnici, až do momentu fyzického odovzdania kľúčov pred notárkou JUDr. Kondrlíkovou. Keďže žalovaná odmietla vydať kľúče žalobkyňam, prevzala starostlivosť o dom a jeho údržbu výlučne ona. Žalovaná viackrát ústne ubezpečila žalobkyne, že všetko je v dome v poriadku a že ona všetko v dome zabezpečila, pretože obe žalobkyne ju viackrát vyzvali odovzdať im kľúče, aby aj ony mali možnosť vstupu do domu. Pokiaľ im žalovaná jedenkrát umožnila vstup do rodinného domu, žalobkyňa poukázala na okolnosti, za akých tento vstup prebehol, kedy dom bol odpojený od elektrickej energie, bolo to v januári v čase okolo 15.30 hod., keď už bolo značne šero, pričom žalovaná žalobkyňam neuviedla, že došlo už v tom čase k poškodeniu systému vykurovania a žalobkyne sa tak nezamerali na kontrolu technického stavu domu, ale len na to, či sa tam nachádzajú hnutelné veci, ktoré budú tvoriť predmet dedičského konania, keďže medzi účastníkmi panovala značná miera nedôvery. Pokiaľ žalovaná uvádzala, že škoda musela vzniknúť ešte počas života otca, žalobkyňa 1/ opätovne poukázala na to, že žalovaná ako jediná osoba mala dispozičné právo k rodinnému domu, nakoľko kľúče od rodinného domu mala jedine ona. Pokiaľ kľúče odmietla vydať sestrám, mala urobiť všetky potrebné kroky k tomu, aby nedošlo ku škode na rodinnom dome. Žalobkyne si nechali vyhotoviť súkromný znalecký posudok, z ktorého vyplýva, že škoda bola spôsobená prasknutím potrubia kúrenia a to v dôsledku mrazov, pretože dom nebol riadne vykurovaný. Pokiaľ by žalovaná tak, ako to tvrdila v konaní pred súdom, skutočne odpojila vykurovací systém od vody, k škode by nedošlo. Uvedené tvrdenie sa nemôže zakladať na pravde vzhľadom na rozsah vzniknutej škody a s poukazom na závery znaleckého posudku, z ktorého vyplýva, že voda z vykurovacieho systému nebola vypustená a vytekala a to na viacerých miestach, pričom poškodila podlahu aj napojenie potrubí kotlov. V rozhodnom období sa teploty pohybovali hlboko pod bodom mrazu, pričom voda v celom systéme, ako aj v radiátoroch, zamrzla, čo potvrdili svedkovia, ktorí uviedli, že na radiátoroch boli cencúle. Žalobkyňa 1/ v odvolaní zdôraznila, že nebolo fyzicky a technicky možné, aby sa voda vypustila z celého systému, nakoľko táto bola v systéme zamrznutá. Pokiaľ by súd vykonal obhliadku na mieste samom, zistil by, že kotol sa nedá ani fyzicky odpojiť od vykurovacieho systému, ako aj to, že nebol odpojený, nakoľko je to technicky nemožné, keďže by sa musel zbrúsiť v spodnej časti, kde sú skrutky. Pokiaľ svedok D. uviedol, že zabezpečil vypustenie celého vykurovacieho systému, toto nebolo technicky možné a nemohlo dôjsť k vypusteniu vody v

systéme, keďže voda bola zamrznutá. Pokiaľ teda svedok D. uviedol, že uvoľnil skrutky z kotla, klamal, keďže tieto sú na kotly nedotknuté, čo je vizuálne zrejme aj v súčasnej dobe. Odvolateľka poukázala taktiež na časť jeho výpovede, kde uviedol, že ak by bol vykurovací systém skôr vypustený, kúrenie sa nepoškodí, pretože by nezamrzlo. V ďalšom texte odvolania žalobkyňa 1/ zdôraznila jednotlivé aspekty zodpovednosti za škodu v zmysle Občianskeho zákonníka, v ktorom zodpovednosť za škodu je založená na objektívnom aj subjektívnom princípe. Podľa názoru odvolateľky sa výsluchmi svedkov, ako aj samotným výsluchom žalovanej preukázalo, že spôsobenú škodu na rodinnom dome zapríčinila svojim nekonaním, teda zanedbaním povinnosti vykurovať - temperovať dom práve žalovaná. Je nespochybniteľné, že škoda vznikla až po tom, keď žalovaná prevzala kľúče od svojho otca a od momentu, kedy ju poveril starostlivosťou o rodinný dom. To, že nebola k tomuto písomne splnomocnená zo strany otca, považuje žalobkyňa za absolútne nepodstatné, nakoľko žiadna právna norma nevyžaduje k takémuto úkonu písomné poverenie (plnú moc) a s poukazom aj na bežnú prax v obdobných prípadoch je obvyklé, že vlastník v prípade hospitalizácie poverí niektorého z členov rodiny starostlivosťou o dom. Pokiaľ žalovaná nemala záujem vykonávať túto starostlivosť, mohla to odmietnuť, prípadne požiadať žalobkyne - sestry, aby sa spolupodieľali na tejto starostlivosti. Obidve žalobkyne otcovi v nemocnici povedali, že budú realizovať túto starostlivosť spoločne, žalovaná to však odmietla. Tým, že žalovaná odmietla žalobkyňiam vydať kľúče od rodinného domu a neumožnila im vstup do nehnuteľností, hoci už v tom čase vedela, že na rodinnom dome vznikla jej vinou škoda na vykurovacom systéme, konala zrejme v úmysle zakryť spôsobenú škodu, nakoľko by si žalobkyne uplatnili náklady na odstránenie škody v dedičskom konaní v rámci vyporiadania hodnoty jej dedičského podielu. Odvolateľka sa domnieva, že súd akceptoval len argumenty a tvrdenia žalovanej. Pokiaľ súd v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že žalovaná nezodpovedá za škodu, pretože nebola vlastníkom rodinného domu a ani subjektom v zmysle ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, s touto argumentáciou sa žalobkyňa nestotožňuje, pretože žalovaná bola otcom účastníčkou konania poverená starostlivosťou a údržbou rodinného domu, čo táto akceptovala, keďže odmietla vydať kľúče žalobkyňiam. Mala tak povinnosť vynaložiť adekvátnu mieru dohľadu nad zdrojom rizika na ústrednom kúrení, teda zabezpečiť odpojenie ústredného kúrenia od vody. Konanie žalovanej však bolo dôsledkom zanedbania jej preventívnej povinnosti. Žalobkyňa taktiež poznamenala, že pokiaľ bol v dedičskom konaní ohodnotený rodinný dom, toto ohodnotenie nevykonal znalec, ale pracovník pre realitnú kanceláriu a jeho ohodnotenie vychádzalo len z jeho odhadu trhovej hodnoty ako realitného makléra. Navyše nedisponoval informáciou, že je poškodené celé kúrenie rodinného domu, čo by sa muselo zohľadniť pri určení hodnoty domu. Za účelom určenia hodnoty spôsobenej škody žalobkyne navrhli v rámci dokazovania vyhotoviť znalecký posudok, tento dôkaz, rovnako ako aj obhliadku na mieste samom, však súd zamietol. V závere odvolania žalobkyňa 1/ poukázala na tú skutočnosť, že pokiaľ súd priznal náhradu trov konania žalovanej v celom rozsahu, má za to, že súd mohol aplikovať ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa. Vzhľadom na uvedené potom žalobkyňa 1/ navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne 1/ len v stručnosti uviedla, že navrhuje, aby odvolací súd odvolanie žalobkyne 1/ v celom rozsahu zamietol a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. Tvrdenia odvolateľky žalovaná považuje za ničím nepodložené, ktoré sa nezakladajú na pravde. Má za to, že prvoinštančný súd vo svojom konaní sa náležite vysporiadal so všetkými právnymi skutočnosťami a predloženými dôkazmi súvisiacimi s posúdením predmetnej veci. Taktiež poukázala na tú skutočnosť, že odvolanie proti napadnutému rozsudku podala len žalobkyňa 1/.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Okresný súd vykonal pomerne rozsiahle dokazovanie vo veci oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, s obsahom písomných vyjadrení s stanovísk strán sporu, výsluchom strán sporu, výsluchom svedkov Q. F., C. M., H. D., M. C., V.Z., J.. V. E. a po ich zvážení a vyhodnotení následne na podklade takto zisteného skutkového stavu zaujal právne stanovisko obsiahnuté v rozsudku, ktorým súd meritórne rozhodol. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa 1/, ako odvolateľka, neuviedla v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie, ani nežiadala doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním

len spochybnila vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a namietala dôvody a právne posúdenie veci, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výroku rozsudku, ktorým žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú.

6. Žalobkyne 1/ a 2/ sa domáhali voči žalovanej náhrady škody, ktorá v zmysle dôvodov obsiahnutých v žalobe mala vzniknúť v dôsledku zanedbania povinnosti žalovanej vyplývajúcej z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanovením § 420 Občianskeho zákonníka.

7. Vychádzajúc z ustanovenia § 415 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník, alebo OZ“), každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

8. Podľa ustanovenia § 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka; komu škoda hrozí, je povinný na jej odvrátenie zakročiť spôsobom primeraným okolnostiam ohrozenia.

9. Podľa ustanovenia § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

10. Podľa ustanovenia § 442 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého vzťahu.

11. Povinnosť nahradiť škodu, obsiahnutá v citovaných ustanoveniach zákona, vzniká ako sekundárna, čiže následná povinnosť tomu subjektu, voči ktorému možno vyvodiť zodpovednostný vzťah v dôsledku toho, že porušil primárnu povinnosť, ktorá mu vyplýva či už zo zákona, alebo z inej právne významnej skutočnosti. Pri uplatnení si práva zo zodpovednosti za škodu a úspešné uplatnenie si nároku na náhradu škody je nevyhnutné, aby boli splnené zákonom vyžadované predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Predpokladmi vzniku občianskoprávnej zodpovednosti je preukázanie protiprávneho úkonu, v dôsledku ktorého vznikne preukázateľne ujma (škoda), čo predpokladá samozrejme aj preukázanie jej konkrétnej výšky, ďalej existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a škodou (kauzálny nexus) a napokon zavinenie zodpovednostného subjektu za vzniknutú škodu v dôsledku kauzálneho nexusu, pokiaľ zákon zavinenie predpokladá a zodpovednosť nie je zákonom výslovne koncipovaná ako objektívna. Protiprávny úkon, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi majú povahu objektívnu, zavinenie má povahu subjektívnu, viaže sa teda na osobu, ktorá svojim protiprávnym úkonom spôsobila škodu. Škodou sa rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, pričom v zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo objektívne možné alebo účelné. Pri určení výšky škody sa vychádza z ceny veci v čase poškodenia. V citovanom ustanovení § 415 Občianskeho zákonníka je zakotvená a upravená tzv. všeobecnú preventívnu povinnosť každého počínať si tak, aby ku škode nedošlo. Uvedená povinnosť sa vzťahuje na všetkých účastníkov občianskoprávnych vzťahov a má formu generálnej prevencie. Pokiaľ dôjde k porušeniu povinnosti predchádzať vzniku škody, vzniká zodpovednosť za škodu, pričom dôležitá je práve príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou. Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody je teda preukázanie všetkých uvedených atribútov zodpovednosti za škodu, teda porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušenie právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou), prípadne aj zavinenie.

12. Vzniknutá škoda v podobe skutočnej škody (damnum emergens) alebo ušlého zisku (lucrum cessant) musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti, čo - odvolací súd zdôrazňuje - je zásadné a nosné aj v danej právnej veci. Škoda sama osebe, ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu zodpovedajúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť medzi týmito atribútmi je preto zásadná a musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne a jednoznačne v konkrétnom prípade preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, týkajúce sa príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané, teda poškodeného. Vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť tak jednoznačne preukázaný a bezprostredný, pričom odvolací súd poukazuje na nutnosť posúdenia časového aspektu v správnej miere závažnosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku R 21/1992,

konštatoval, že časová súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a skutkovou udalosťou, z ktorej škoda vznikla, sama osebe nie je rozhodujúca, rozhoduje vecná súvislosť príčiny a následku. Časová súvislosť napomáha len pri posudzovaní vecnej súvislosti. Odvolací súd poukazuje taktiež na závery obsiahnuté v rozsudku Najvyššieho súdu SR, zo dňa 28. 10. 2010, sp. zn. 3 Cdo 130/2010), v zmysle ktorého o vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide vtedy, ak je medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala a je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku.

13. V danej veci súd prvej inštancie po zhodnotení výsledkov dokazovania a zvážení zistených skutkových a právnych okolností konkrétnej veci konštatoval, že žaloba nebola dôvodná, pretože na strane žalovanej neboli preukázané zákonné podmienky vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa ustanovenia § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka, a to predovšetkým preukázanie protiprávneho konania (opomenutia) žalovanej, teda konania, úkonu, ktorým by bolo možné konštatovať porušenie právnej či inej relevantnej povinnosti, vyplývajúcej zo zákona, alebo z porušenia zmluvného vzťahu, resp. z nedodržania štandardu správania, t. j. porušenia generálnej prevenčnej povinnosti podľa ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie pritom správne v odôvodnení rozsudku konštatoval, že nepreukázaním čo i len jediného z predpokladov zodpovednosti za škodu už nie je možné nárok na náhradu škody v súdnom konaní úspešne priznať. Pokiaľ aj súd prvej inštancie ustálil, že žalobkyniam 1/ a 2/ sa nepodarilo v konaní preukázať protiprávnosť konania, resp. opomenutia konať zo strany žalovanej a tak nebolo už nutné ďalej analyzovať ostatné predpoklady všeobecnej zodpovednosti za škodu, avšak napriek tomu súd pre úplnosť uviedol, že absentujú aj ďalšie predpoklady pre vyodenie konkrétnej zodpovednosti za škodu voči žalovanej - a to neexistencia, respektíve nepreukázanie kauzálneho nexusu medzi eventuálnym protiprávnym konaním žalovanej a vzniknutou škodu, ako aj samotná výška škody uplatnená žalobkyňami sa javila súdu ako sporná. S takýmto právnym záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

14. Predovšetkým, odvolací súd plne prisvedča záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyniam sa nepodarilo v spore uniesť dôkazné bremeno tvrdenia, že by v dôsledku porušenia určitej, konkrétnej právnej povinnosti žalovanej vznikla škoda na majetku žalobkyň. Pokiaľ tvrdili žalobkyne v spore, že otec účastníčok poveril v čase svojej hospitalizácie (od 10.12.2016) práve žalovanú starostlivosťou o dom a zabezpečením jeho údržby v čase neprítomnosti vlastníka tejto nehnuteľnosti (otca účastníčok), práve toto tvrdenie je zásadné z hľadiska vyodenia prvého a nevyhnutného predpokladu eventuálnej zodpovednosti žalovanej, no práve tento predpoklad zodpovednostného vzťahu sa v spore nepreukázal. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na zrejme nejasnosti ohľadom týchto zásadných tvrdení žalobkyň, pretože v žalobe uviedli, že počas celej hospitalizácie otec účastníčok odovzdal kľúče svojmu susedovi C. M. za účelom vykurovania (temperovania) rodinného domu, pričom taktiež v žalobe uviedli, že dňa XX. X. XXXX., kedy otec účastníčok zomrel, si kľúče od domu zobrala žalovaná s tým, že táto bude zabezpečovať nutnú zimnú údržbu rodinného domu (č.l. 2 spisu). Z tvrdení obsiahnutých v žalobe by tak bolo skôr možné vyodiť záver, že v čase hospitalizácie majiteľa rodinného domu poveril otec účastníčok jeho starostlivosťou a údržbou svojho suseda C. M., pričom starostlivosť a údržbu mala v zmysle údajov obsiahnutých v žalobe prevziať žalovaná až dňom XX. X. XXXX (kedy otec účastníčok zomrel). Z obsahu spisového materiálu je však zrejme, že v priebehu sporu žalobkyne nezotrvali na týchto pôvodných tvrdeniach a zmenili svoj procesný postoj a ďalej už zotrvali na tom, že otec žalobkyň a žalovanej, ako majiteľ rodinného domu, na ktorom mala podľa tvrdení žalobkyň škoda vzniknúť, mal poveriť správou, starostlivosťou a údržbou tohto rodinného domu výlučne len žalovanú, ktorá aj ako jediná mala kľúče od tejto nehnuteľnosti a mala tak povinnosť zabezpečiť túto nehnuteľnosť tak, aby nedochádzalo ku škodám. Odvolací súd však po oboznámení sa s vykonaným dokazovaním prisvedčuje záveru súdu prvej šanci, že žalobkyniam v 1. a 2. rade sa v spore nepodarilo produkovať žiadne také relevantné, hodnoverné a najmä preukázateľné dôkazy o tomto svojom tvrdení, pričom práve táto skutočnosť je zásadná z hľadiska vyodenia zodpovednosti žalovanej za vzniknutú škodu. Tieto svoje tvrdenia žalobkyne preukázali, respektíve mali snahu preukázať, jedine svojimi vlastnými výpoveďami a výpoveďou manžela žalobkyne 1/. Svedok Q. F. (manžel žalobkyne 1/) uviedol (okrem iného), že „spomína si na vyjadrenie svokra v nemocnici, ktorý povedal, že kľúče sú u žalovanej“ (č.l. 82 spisu). Okrem tejto svedeckej výpovede žalobkyňa 1/ vo svojej výpovedi pred súdom (čl. 77-78 spisu) uviedla, že „Keď otec ochorel som sa s ním rozprávala a on mne uviedol, že kľúče má od domu moja sestra, t.j. žalovaná a od kotelne má kľúč p. M. M.“. Na priamu otázku právneho zástupcu žalovanej pri výsluchu žalobkyne 1/, aby uviedla, odkiaľ mala informáciu o tom, že žalovaná mala

poverenie, aby sa starala o domovú nehnuteľnosť, žalobkyňa 1/ uviedla, „Myslím si, že žalovaná mala poverenie od svojho otca“ (č.l. 78 p.v. spisu). Okrem týchto výpovedí už len žalobkyňa 2/ pri svojej výpovedi pred súdom uviedla: „S otcom som bola v priamom kontakte v nemocnici a opýtala som sa ho, koho poveril starostlivosťou a dozorom o svoju nehnuteľnosť a konkrétne som sa informovala na to, kto zabezpečuje kúrenie v rodinnom dome. Otec ma informoval, že na všetko poveril žalovanú, že ona zabezpečuje kúrenie. Bola mi poskytnutá informácia, že p. M. v tomto rodinnom dome prikuruje počas dňa. Bola som preto v domnení, že ráno zakúri žalovaná a počas dňa kúri p. M.“ (č.l. 97 spisu). Odvolací súd ďalej konštatuje, že v spore nepopierala ani samotná žalovaná, že až do momentu ukončenia dedičského konania odmietla žalobkyniam vydať kľúče od dotknutej nehnuteľnosti, nakoľko si vzájomne nedôverovali. Tvrdenia žalobkýň o tom, že by otec, ako vlastník nehnuteľnosti, výslovne ju poveril správou, starostlivosťou a údržbou nehnuteľnosti v čase jeho neprítomnosti, však zásadne poprela. Tvrdenia žalobkýň obsiahnuté v ich výpovediach však poprel aj svedok C. M., ktorý pred súdom poprel, že by mal poverenie vlastníka domu chodiť kúriť v ňom počas jeho neprítomnosti. Uviedol, že do rodinného domu nebohého chodieval denne od roku 2009 až do jeho hospitalizácie, aby mu bol nápomocný v činnostiach, ktoré potreboval. Do toho rodinného domu však nechodieval kúriť. Výslovne uviedol, že počas pobytu nebohého otca strán sa o rodinný dom nestaral a nebol v tomto dome. Na priamu otázku právneho zástupcu žalovanej, či mu bol odovzdaný kľúč, aby chodil do domu kúriť, teda či je pravdivé tvrdenie žalobkýň, uviedol svedok : „Toto nie je pravda, pretože som nemal ani kľúče od rodinného domu a kúriť som tam nebol“ (č.l. 99 - 99 p.v. spisu). Táto svedecká výpoveď potom značne znižuje dôveryhodnosť výpovedí žalobkýň o tom, čo im mal údajne otec oznámiť v nemocnici. Odvolací súd preto konštatuje, že žalobkyniam sa v spore nepodarilo preukázať jednoznačným, preukázateľným a nespochybniteľným spôsobom práve túto zásadnú skutočnosť a to, že existovala určitá (hoci len ústna) dohoda, respektíve poverenie vlastníka nehnuteľnosti smerom k žalovanej, s konkrétnym rozsahom povinností, z ktorej by bolo možné jednoznačne a bezpochyby vyvodit' jej zodpovednosť za nehnuteľnosť v čase neprítomnosti vlastníka. Nebolo tak v konaní preukázané žiadnym relevantným dôkazom, že by žalovaná skutočne zanedbala opomenutím konania, respektíve spôsobila svojím konaním, prípadne nedôslednosťou, porušenie určitej povinnosti, ktorá jej bola uložená vo vzťahu k dotknutej nehnuteľnosti, na ktorej škoda vznikla. Z výpovede samotnej žalobkyne 1/ a žalobkyne 2/ súd nemôže mať bez ďalších relevantných dôkazov za dostatočne nestranné, nespochybniteľné a preukázateľne osvedčené takéto údajné poverenie, pretože žalobkyne, sledujúc celkom pochopiteľne vlastný procesný úspech v spore, môžu produkovať akékoľvek prostriedky procesného útoku, a tak len samotné ich subjektívne výpovede (bez ďalších dôkazov) nemajú dostatočnú výpovednú a dôkaznú hodnotu, nakoľko môžu byť tendenčné a jednostranné. Navyše, z obsahu ich výpovedí je možné vyvodit' len určité ich domnienky a predpoklady, nie však hodnoverné dôkazy nimi tvrdených okolností. Za takúto je nutné považovať aj v podstate neurčitú výpoveď svedka Q. F., manžela žalobkyne 1/, ktorý v dôsledku blízkeho rodinného a príbuzenského vzťahu so žalobkýňami má celkom zjavne záujem na výsledku sporu, nie je teda nestranný a jeho svedecká výpoveď taktiež sama osebe nemôže mať dostatočnú argumentačnú váhu a nie je spôsobilá bez ďalších dôkazov osvedčiť tvrdenia žalobkýň o zanedbaní určitej právnej povinnosti žalovanej. Navyše, ani z jeho svedeckej výpovede nemožno vyvodit' preukázanie akejkoľvek dohody, alebo poverenia otca účastníčok smerom k žalovanej, nakoľko tento svedok len uviedol, že si spomína na vyjadrenie svokra v nemocnici, ktorý povedal, že kľúče sú u žalovanej. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že len zo skutočnosti, že žalovaná mala k dispozícii kľúče od rodinného domu aj počas hospitalizácie svojho otca, nemožno samo osebe vyvodit' konkrétne poverenie, respektíve uloženie povinnosti spravovať tento rodinný dom, pretože v konaní ani samotné žalobkyne nepopreli, že žalovaná mala aj počas doby predchádzajúcej hospitalizácii majiteľa domu k dispozícii kľúče, nakoľko ho navštevovala denne a starala sa o neho. Len zo samotného disponovania s kľúčmi od rodinného domu tak nemožno vyvodit' jednoznačne porušenie určitej konkrétnej povinnosti, respektíve protiprávny úkon žalovanej, z ktorého by bolo možné vyvodit' zodpovednostný vzťah ku vzniknutej škode v rodinnom dome. Odvolací súd taktiež prísvedča záverom súdu prvej inštancie aj v tom smere, že bolo by v spore značne problematické preukázať aj kauzálny nexus medzi porušením právnej povinnosti a vzniknutou škodou, okrem iného aj vzhľadom ku skutočnosti, že v spore sa nepodarilo preukázať jednoznačne kedy, teda v ktorom období (obzvlášť významné je, či ešte počas života otca účastníčok, alebo až po jeho smrti) vôbec škoda vznikla a v akom rozsahu, teda v akej konkrétnej výške. V dôsledku všetkých uvedených konštatovaní je potom nutné prijať záver, že žalobkyne 1/ a 2/ neunesli v spore dôkazné bremeno o tom, že skutočne v dôsledku porušenia určitej právnej povinnosti žalovanej vznikala škoda na majetku žalobkýň a nepodarilo sa im preukázať nevyhnutné predpoklady pre vyvodenie zodpovednostného vzťahu na úspešné priznanie nároku na náhradu škody v zmysle ustanovení § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka. Za predpokladu nepreukázania tohto atribútu zodpovednostného vzťahu

je potom už bez právnej relevancie zameranie pozornosti alebo preukazovanie takých okolností, ktoré by mali vplyv na vyvodenie kauzálneho nexusu (v odvolaní namietaná fyzická nemožnosť vypustenia kotla a vody z vykurovacieho systému, respektíve spochybnenie vykonania tohto úkonu a podobne) medzi porušením povinnosti a vznikom škody.

15. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a teda konštatovanie plného procesného úspechu žalovanej, pokiaľ súd žalobu žalobkyň 1/ a 2/ zamietol v celom rozsahu z dôvodu, že sa im nepodarilo v spore preukázať jej dôvodnosť, je potom vecne správny aj výrok II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou zohľadnenia miery procesného úspechu a neúspechu strán sporu vyplývajúcej z ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobkyniam v 1. a 2. rade v plnom rozsahu. Pokiaľ sa v odvolaní žalobkyňa 1/ dovoľáva ohľadom rozhodovania o náhrade trov prvoinštančného konania zohľadniť eventuálne aplikáciu ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa, odvolací súd konštatuje, že aplikácia tohto zákonného ustanovenia v zmysle dikcie vyplývajúcej z procesnej normy má zásadne povahu výnimočnosti a súdy sú preto pri rozhodovaní o trovách konania oprávnené aplikovať toto moderačné ustanovenie, ako prípustnú výnimku zo všeobecnej zásady procesnej úspešnosti strán v konaní, skutočne len ojedinele a výnimočne, pokiaľ by konkrétne okolnosti danej veci z viacerých aspektov odôvodňovali nepriznanie náhrady trov konania procesne úspešnej strane sporu. Odvolací súd však poznamenáva, že v konaniach o uplatnenie náhrady škody ide o typické sporové konanie, v ktorom sa v plnej miere požaduje preukázanie skutkových tvrdení a unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu, ako subjektu, ktorý si nárokuje určité majetkové tvrdené právo, preto pokiaľ žalobkyne v 1. a 2. rade v spore jednoznačne dôkazné bremeno neunesli a žaloba bola zamietnutá ako nedôvodná, odvolací súd nevzhliada vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci dôvody hodné osobitného zreteľa pre eventuálnu aplikáciu ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku na využitie moderačného oprávnenia súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania strán sporu. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd považuje za vecne správny aj výrok II. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, pokiaľ súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal zo všeobecnej zásady úspešnosti strán sporu.

16. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobkyňa 1/, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinná zaplatiť procesne úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).